

Un duh întăritat

(Dintr-o predică)

Psalmul 106.32,33: Și L-au mâniat la apele Meriba și a fost rău pentru Moise din cauza lor, pentru că i-au întăritat duhul; și el a vorbit nechibzuit cu buzele lui.

Ce este un *duh întăritat*? Este un duh care s-a lăsat condus pe căi greșite prin lucruri greșite. Poate că nu există un obstacol mai mare în calea binecuvântărilor Duhului Sfânt decât aceasta.

Versetele citate rezumă în câteva cuvinte relatarea din Numeri 20.1-13. Poporul Israel era însetat și a rostit cuvinte de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a slujitorului Său Moise. Dumnezeu a intervenit și a oferit o cale de ieșire, dar duhul lui Moise și al lui Aaron a fost *întăritat*. Și acum observăm explicația și mai gravă: „și a fost rău pentru Moise din cauza lor”. Cine era Moise? Puțini oameni au posedat privilegiile ca ale lui. El era, de asemenea, credincios în întreaga casă a lui Dumnezeu, și totuși, în al patruzecilea an al călătoriei prin pustie, o nenorocire atât de mare s-a abătut asupra acestui om.

Nu suntem noi adesea expuși aceluiași pericol din motive similare, deși mai puțin importante? Moise s-a comportat rău, iar onoarea care i-ar fi încununat viața i-a fost refuzată. Dar, s-ar putea întreba, nu erau oamenii foarte răi? Da, erau răi peste măsură; „ei i-au întăritat duhul”, și totuși Moise a greșit. Și cine poate măsura pierderea pe care această greșală a cauzat-o vieții sale?

Oameni buni (copii ai lui Dumnezeu) vorbesc adesea despre „mânia dreaptă”; ei simt lucrurile greșite într-un mod deosebit de profund, iar diavolul se folosește de aceasta pentru a le *întărita duhul* și ei nu își dau seama că tocmai aceasta este atât de demn de urât înaintea lui Dumnezeu și constituie una dintre cele mai mari piedici în calea părtășiei și slujirii.

Dacă ne întoarcem acum la relatarea din Exodul 17 despre stânca lovită, avem în fața noastră un eveniment care a avut loc cu patruzeci de ani mai devreme. Poporul a cerut apă, dar nu era apă de băut; s-a manifestat un spirit rău, morocănos, s-au spus multe lucruri rele, acuzații urâte de ingratitude grosolană. Dar răul nu a ajuns la duhul lui Moise. El a pus cazul în mâinile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a intervenit și a ajutat. Un *duh neiritat* Îl introduce întotdeauna pe Dumnezeu în împrejurările vieții, *duhul iritat* Îl exclude pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care vrăjmașul este atât de nerăbdător să ne *provoace*. El știe foarte bine că, dacă reușește, triumful său este sigur. Dacă duhul nostru rămâne nemișcat în Dumnezeu, suntem capabili să-L așteptăm pe El și intervenția Sa. În Numeri 20, lucrurile au fost foarte asemănătoare cu cele de aici, și totuși cât de diferit a fost rezultatul! La început, totul a mers bine. Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ la intrarea în cortul întâlnirii și au strigat către Dumnezeu, iar Dumnezeu le-a răspuns (Numeri 20.6-8). Dar apoi un duh greșit a venit peste Moise. El a lovit stânca de două ori cu toiagul său, în loc să vorbească pur și simplu cu ea, așa cum îi spusese Dumnezeu, și a numit poporul „răzvrătit”, etc. Da, „el a vorbit nechibzuit cu buzele lui” (Psalmul 106.33).

Dumnezeu este infinit de îngăduitor față de cel rău. El nu Se irită *niciodată*. Intenția Sa era ca slujitorii Săi să-L prezinte întregului popor, dar cei doi bărbați au adus un nor, ca să spun așa, peste caracterul lui Dumnezeu prin spiritul lor iritabil. Întotdeauna a fost așa: atunci când păcatul era la lucru în profet, acesta ascundea față de cei care făceau răul caracterul de îndelungă răbdare al lui Dumnezeu.

Evenimente similare ne sunt relatate în Noul Testament. Luca ne relatează în Evanghelia sa (Luca 9.51-55) despre un sat al samaritenilor, ai cărui locuitori au refuzat să-L primească pe Domnul Isus și pe ucenicii Săi. Aici duhul greșit a venit peste Iacov și Ioan. Nu duhul samaritenilor L-a întristat pe Domnul, ci duhul propriilor Săi ucenici. La fel și astăzi, revelațiile unui duh iritabil din partea noastră Îl întristează cel mai mult pe Domnul nostru. Cât de mult rău s-a făcut deja prin lipsa noastră de răbdare și blândețe! Ceea ce avem nevoie atât de urgent este harul de a nu ne lăsa niciodată provocați în duh.

Un slujitor al Domnului dă un exemplu simplu și ilustrativ despre modul cum poate avea loc aceasta. El și-a vizitat sora, care era foarte supărată din cauza soțului ei și i-a cerut fratelui ei să se roage pentru el. Biblia nu mai era citită, nu mai aveau loc ore de rugăciune și meditare la Cuvânt și totul mergea prost în casă. Fratele i-a răspuns că, cu siguranță, voia lui Dumnezeu este ca nimeni să nu facă rău sau să greșească, dar și ca copiii Săi să se comporte în spirit potrivit în fața răului. Sora nu l-a înțeles. *Toată* vina îi aparținea soțului ei. Fratele a revenit după trei săptămâni. Atunci femeia a spus: „Dumnezeu S-a preocupat cu mine. Acum înțeleg ce mi-ai spus”. Și iată că, de îndată ce totul era în ordine cu ea, Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze în soțul ei și totul în casă s-a îndreptat. Un *duh iritat* ține mâna lui Dumnezeu departe de lucrurile și circumstanțele pe care vrem să le vedem ordonate de El. Această ordine nu va reuși niciodată atâta timp cât ne ocupăm de ea cu un duh iritat. Dumnezeu ne aude strigătele și vrea să ne ajute, dar El poate face aceasta doar dacă renunțăm la acel duh iritat.

Să ne întoarcem acum la Matei 26.21,22. Îl vedem aici pe Domnul în circumstanțe care erau de natură să-L stârnească la cel mai profund nivel. Și cât de mult a dezvăluit Petru „duhul provocat” în versetul 51! El nu se mai putea stăpâni; spiritul său era foarte agitat și astfel sabia a ieșit din teacă. Dar nu era Duhul lui Hristos, iar Isus nu putea lăsa acest fapt nemustrat. Petru a eșuat complet în ceea ce această oră îi cerea de fapt. „Ah, Petru, dacă ar fi vorba de răzbunare împotriva răufăcătorilor, aș avea la dispoziție mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri; cu adevărat nu am nevoie de sârmana ta sabie”. Dar nu ar trebui ca iubitul nostru Domn să ne vorbească adesea într-un mod asemănător? Cât de mult Îi dăm de lucru, pentru a vindeca toate urechile *pe care noi le tăiem!* Cât de puțin am învățat de la El, Cel blând și smerit cu inima! Ceea ce vrea El de la noi este să fim plini de *Duhul Său*. Să privim doar cum îl tratează pe Iuda, trădătorul. „*Prietene*”, îi spune El, „pentru ce ai venit?” (Matei 26.50). Cu adevărat, acest „spirit netulburat” al Mielului lui Dumnezeu este minunat în fața unor asemenea profunzimi de răutate și ticăloșie, cu care El Se confruntă aici. El vorbește la fel de calm și senin ca și cum Iuda ar fi fost un mesager din cer. O, *Miel al lui Dumnezeu!* Și noi, *urmașii* acestui Miel?!

Dar aici s-ar putea face o obiecție: „Ar trebui un creștin să fie complet lipsit de coloană vertebrală?” Aș vrea să răspund: Uită-te la Petru în ziua Cincizecimii! A fost el un om fără coloană vertebrală? Comportamentul său era *aparent* puternic, atunci când portăreii au venit să-L prindă pe Isus; dar ne putem imagina că Petru l-ar fi putut aduce pe Malchu la picioarele lui Isus în acel moment? Iacov și Ioan au acționat cu o revoltă interioară profundă, atunci când au vrut să coboare foc din cer; dar ne-am putea imagina că ar fi putut merge să le predice Evanghelia acelor samariteni? În contrast, să-l privim pe Petru și mulțimea „plină de Duh” în ziua Cincizecimii. Repet: erau ei oameni fără caracter, fără coloană vertebrală?

Ei bine, dragă cititorule, ce fel de putere vrem să alegem? Să nu uităm niciodată: „Slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii” [1 Corinteni 1.25]. Dacă Duhul lui Hristos este în noi, cu siguranță nu vom lăsa răul nepedepsit, dar îl vom iubi pe cel care îl face. Prin urmare, încă o dată: un duh *iritat* este unul dintre cele mai mari obstacole în calea lucrării Duhului lui

Dumnezeu. Fie ca noi toți să învățăm să luăm lucrurile așa cum le ia Dumnezeu! Cerul va fi o locuință foarte comodă și binecuvântată pentru noi în această privință. Dar Îi putem mulțumi lui Dumnezeu că *nu suntem încă acolo*, deoarece numai aici putem învăța să fim asemenea lui Hristos și să pășim pe urmele smeritului Isus din Nazaret. Ce oportunitate minunată ne oferă Dumnezeu nostru, pentru a învăța această lecție!

Ne-am gândit vreodată că Dumnezeu folosește răul din oamenii din jurul nostru pentru a ne goli sufletele de noi înșine, pentru a face loc lucrării Duhului *Său*? Am luat îndeajuns în considerare faptul că El contează pe spiritul ne întăritat al celor ai Săi, pentru a-l folosi ca un canal în slujba Sa? Să-L privim pe Isus pe cruce. Ce nedreptate săvârșită împotriva noastră s-ar putea compara câtuși de puțin cu răutatea și insultele aduse lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Dar ce a spus El? „Tată, *iartă-i*, căci nu știu ce fac”. Întreaga lucrare de răscumpărare își are rădăcinile în Duhul ne întăritat, Duhul Mielului lui Dumnezeu. În acest Duh, Domnul cerului și al pământului a coborât în nenorocirea noastră.

Nu-i așa că și astăzi Dumnezeu permite încă multe lucruri pentru a le da copiilor Săi ocazia de a arăta același duh? Pentru a ajunge la inimile unor oameni deosebit de răi, El pare să spună uneori: îi voi lăsa să-și facă voia lor rea, pentru ca ei să poată vedea Duhul *Meu* la lucru în copiii Mei. Dar ce regret, dacă spiritul nostru devine apoi aprins și vorbim sau acționăm într-un mod care acoperă gloria lui Dumnezeu și reține mâna Sa! O, cum ar trebui să-I acordăm libertate lui Dumnezeu, să-I acordăm libertate Duhului Fiului Său, astfel încât El să poată lua în stăpânire duhul *nostru*! Poate că am suferit o nedreptate gravă și acum credem că avem tot dreptul să ne simțim vătămați; dar dacă Domnul Isus locuiește în noi și ne stăpânește duhul, vom avea toată puterea lui Dumnezeu de partea noastră, nu pentru a fi biruiți de rău, ci pentru a birui răul cu binele (compară cu Romani 12.19-21).

Titlul original: „*O Mensch, wie ist dein Herz bestellt?*”

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).